

№ 9
I. AVDA TIO FVNEBRIS,

SEREN : LEOPOLDI
GVILIELMI AVSTRIÆ
ARCHIDVCIS &c.

In solemnibus exequiis,

*Quibus Sodalitas Parthenia Lovaniensis Nobilium, Jurū-
peritorum, ac Medicorum, tamquam
Præfetto suo parentavit,*

A

R. P. GVILIELMO BECANO

Societatis JESV, Sacræ Scripturæ Professore

DICTA

&

AVGVSTISSIMO

LEOPOLDO IGNATIO

ROMANORVM IMPERATORI &c.

ejusdem Sodalitatis nomine.

Ab Illustrissimo S. R. J. Comite

MICHAELE JOHANNE AB ALTHAM

Venerationis ergò

DICATA

RATISPONÆ.

ANNO MDC LXIV.

AUGUSTISSIMO

LEOPOLDO
IGNATIO

ROMANORVM
IMPERATORI

Ecedens à nobis sol, non isthic tantum tenebras facit, ubi occumbit, nec magnorum heroum ibi tantum deplorantur funera, ubi jacent. Tenuis cerei flammula dum extinguitur, non nisi exili loco, quem illustrabat, noctem inducit; at verò magna illa cali fax quoties deficit, una universi nox est. Privatorum obitus familijs paucis luctum indicit, in occasu Principis, Urbes, Provinciæ, Regna marent. Hinc scilicet communis ille totius Christiani orbis in morte serenissimi Archiducis LEOPOLDI GUILIELMI dolor; Quia omnes ubiq; recreabat

serenissimarum Virtutum latè diffusa lux, jam subdu-
cta ab omnibus cum gemitu requiritur, omnium mor-
tuus defletur lachrymis, quia has vivens expressit nulli,
pluribus absterfit: ubique lugetur, qui ubique virtuti-
bus suis eluxit. De alijs Provincijs alij referent, de Bel-
gis, apud quos tunc diversabar, fas sit mihi testi ocula-
to, visa referre. Quàm sollicitus omnium ægrotante
SERENISSIMO LEOPOLDO, quàm anxius
motus? Videre erat ad sinistra de ingravescente morbo
nuncia, moestos dejectosque vultus, ad fausta hilares e-
rectosq; ; Nil opus mihi erat proprijs litteris, quid at-
tulisset nuncius singulorum in oculis legebam. Spem
bonam restituendæ in integrum valetudinis fama niveis
pennis attulerat, continuo pro Σωτηρίᾳ solutum sospita-
tori Deo Εὐχαρισίων. Jamq; plenioris lætitiæ parabatur
pompa, quando optimè animatos exanimavit mortis
nuncius, tantò acerbior, quantò amantes cito credita
spes gravius cruciat, dùm eludit. Quos ego tunc pas-
sim gemitus, quas complorationes? Desperata nunc
penitus vota, sperati semper optatique reditus præcisam
in perpetuum spem queritantium, non peregrè ego mi-
hi sed patrio in solo versari videbar, ubi, non ut commo-
datus paucis annis Gubernator, sed ut proprius ac nati-
vus Princeps, extinctus **LEOPOLDUS** lugeretur.
Et publicus hic quidem sensus omnium, major privato-

rum, qui non tantum Principem optimum, sed aman-
tissimum coetus Parthenij consodalem Præfectumq; ere-
ptum sibi deslerent. Quo sua Austriacos Principes de-
mittit pietas? Post Augustissimos titulos supremæ dig-
nitatis, nomen Virignei clientis non uno in loco affe-
ctant, gloriosæ hujus servitutis quàm Imperij propagan-
di magis ambitiosi. Obstupuit inusitatum pietatis ex-
emplum Lovaniensis Academia, quando in Marianæ
Congregationis Albo Augustissimorum Romanorum
Imperatorum Ferdinandi III. & Leopoldi primi, ac seren-
issimi Archiducis Leopoldi Guilielmi Fel: Rec: legit
augusta nomina, propriâ à singulis manu inscripta,
Quando Parthenio Coetui audivit præfici, Christiano
orbis summo cum Imperio impositos. Quanta tunc so-
daliū omnium rari honoris prærogativam gratan-
tium sibi lætitia, tanta nunc, geminatam breve nimis in-
tra spacium jacturam Lugentium, moestitudo. Lu-
ctum testata à primo mortis nuncio atrata semper ara
& perpetuum menses per quinos piaculare sacrificium,
dùm solemniore interim exequiæ adornantur. Harum
ergo procurationem ambire ausus, quod magnâ in feli-
citeate pono, obtinui. Erant quidem in eodem mariano
sodalitio complures, qui munus istud deposcerēt, verum
ubi de testificanda erga Augustissimam familiam vene-
ratione certatur, nulli cesserim, qui præ omnibus sum
obstrictissimus. Ex baltheo milites, ex vestitus colore

aulicâ famulitiâ, ex gentilitiâ parma Althemij dignoscuntur. Tota Austriaca est, nisi quod ad debitâ subjectionis signum semper inclinata. Non potuere vel majores mei grandius quantâvis operâ domi militiæ præstitâ sperare præmium, vel Augustissimi Cæsares illustriori argumento demonstrare, quonam apud se loco Althemij essent, quàm sua illis communicando insignia. Et illa quidem insignia, quæ LEOPOLDUS Austriæ Marchio ad Ptolemaidis mœnia sanguine depinxit. Nunquàm hæc ego dignè gesserò, nisi meritis meis propria fecero. O! si, quo primum illa rubuere, imbuere denuò deturexoso sanguine, vel cum jactura mei. Ad id dùm me paro, hoc interea quaecumq; fidei pignus, gratitudinis argumentum MAJESTATI TUÆ venerabundus offero. Implevere jam pridem manus, detinuere oculos variæ variorum panegyres, admitte & hanc. Diversâ ille à diversis oratoribus productus formâ, rursus novâ prodit, & quidem hæc (ita confido) reliquis futura gratior, quando quidem Augustissima tua manus prima duxit Lineamenta: Quod funebri Mausolæo inscripsit in una voce Patruï elogium, dùm ANGELUM nominavit, deducit probatq; panegyris.

Faciat Deus optimus maximus, ut in referenda angelica natura serenissimo Patruo similis, uno sis similior,

Viven-

Vivendi spacio Longius extenso, & si immortalis esse non
potes, quàm diutissimè Imperij & orbis Christiani bono
mortalis sis.

Ita vovet qui se suaq; devovet

Augustissima Majestati Tuae

Devotissimus & subjectissimus Cliens

Michael Joannes ab Altham

S. R. J. Comes,

L. A. U.

LAUDATIO FUNEBRIS
SEIR ENISSIMI LEOPOLDI
GUILIELMI AUSTRIÆ
ARCHIDUCIS.

Enturus in partem studij, Domini
Sodales, quo ARCHIDUCI LEO-
POLDO, Sodali nuper vestro, atque
hujus CONGREGATIONIS PRÆ-
FECTO, de præscripto legum vestrarum
justa persolvitis, veniam deris, oro, si
alium eum repræsentem, quàm à vo-
bis habitum videam. Vestram quidem
in illum observantiam testati estis egregiè, neq; quidquàm,
quod ad magnificentiam splendidè, ad Religionem piè, ad
memoranda ejus decora solerter fieri potuit, deesse passi estis;
Sed ut ingeniosus & spectabilis, exequalis tamen vester appa-
ratus est: ego, cui vos ut mortuo parentatis, ne quidè mut
mortalem exhibebo, neq; tamen quod modò est, dum inter
Cœlites degit, sed quod fuit, dùm nobiscum ageret, dicam.
Aliquid enim hic vos ignorasse video, neq; satis qualem PRÆ-
FECTUM habueritis, novisse. Quid? quod ne nomen qui-
dem ut oportebat expressistis.

LEOPOLDO inscripta sunt pietatis & doloris vestri
monumenta, benè habet, gratulor nomen istud famâ stipen-
tum ac gloriâ, non isti tantum sed & in Fastis vestris legi, & in
quo Albo vestra notata sunt, eidem ad posteritatis, quâ exem-
plum quâ memoriam inscriptum esse. Jam nomen istud Ar-
chiduces Octo illustre reddiderunt, ut nemo præcessisset, in
LEO-

LEOPOLDO PRIMO IMPERATORE NOSTRO æternitati consecratum est. Non verecortamen ne in hunc peccem, si quo ipse sæculis innotescat, id ejus patruo non satis honorificum dicam. Peccarem nisi dicerem, & ipsius met judicium arguerem. Tantus quidem est ut vel in adolescentiâ imperio par fuerit, summæ rerum prius aptus, quàm admotus. Sitamen ipsi credo, major fuit Patruus, & augustiori nomine dignus.

LEOPOLDUS nomen hominis est. Homines etiam Cæsares sunt: Quod tantum abest ut noster ignoret, ut se non hominem tantum, sed & humanissimum suis præbeat, altius Patruus connisus est, nec genus tantum suum, sed & naturæ ordinem transcendit! Hominem cùm adhuc homo esset exiit. ANGELUS fuit non meâ (quanquam & meâ) sed ipsius Cæsaris sententiâ. Castro doloris (ut vocant) ejus in exequijs triduanis Viennæ nuper erecto, cum adscriptum esset.

Serenissimus Archidux

LEOPOLDVS GVILIELMVS

Puer ANGELI nomen sortitus, Vir non amisit.

Inferius legebatur.

Leopoldus Augustissimus Romanorum Imperator

Leopoldo Archiduci Patruo suo, posuit.

Tunc Imperator Augustissime tuo Tu Patruo monumentum non velut homini, sed velut ANGELO posuisti? Et cùm sic in te quidquid ornat principes quicquid in spem potest erigere mortales, aliquid eum supra te esse tenuisti? non est quòd extollere laborem, Quico abs te fastigio collocatus est: alterius præconio non indiget, qui sic commendatus est

B

tuo;

Tuo: permittes tamen, ut quem tu **ANGELUM** vocas, & à **PUERO** vocatum ais, ego tùm a quibus nomen istud primum acceperit, tùm quibus rebus meruerit sustinueritq; com-
monstrem.

A quibus igitur accepit? ut enim assentiare, interest quos auctores habeas. Mitto qui illi à sacris confessionibus fuerunt; Mitto domesticos ut semper in illâ aulâ, integerrimos; Mitto homines sanctitatis opinione ex utroq; sexu celebres, qui omnes ut eum perspectum habebant, ita solebant, **ANGELUM** vocare. Vnus pro omnibus sit Augustissimus ejus pater **FERDINANDUS II.** cui familiare, eum a puero non **ANGELUM** tantum, sed **ANGELUM** suum dicere, suspectum ab amore testimonium esse posset, si alium Patrem habuisset, sed cùm Imperatorem **FERDINANDUM** ejusmodi noverimus, qui divini plus haberet quàm humani, coelestemq; in terris vitam ageret, quis melius ipso nosset, cui nomen **ANGELI** Conveniret? Cùm prima rebus nomina imponenda essent, *Formatis* (ait scriptura, Gen: 2.) *Domini Deus de humo cunctis animantibus terra, & universis volatilibus cœli, adduxit ea ad Adam, ut videret quid vocaret ea.* Non tantum ut vocaret, sed etiam ut videret, quod cuiq; congruum nomen esset. Fecit uti iustus est: nomina non arripuit, sed selegit. *Ibid.* *Omne quod vocavit Adam anima viventis ipsum est nomen ejus,* hoc est, aptum ei ac conveniens, quo non tantum deinde ab alijs discernetur, sed insuper quâ formâ, quibus naturæ proprietatibus esset, innotesceret. Scio plenam sapientiæ fuisse istam nominum impositionem, & ex penitissimâ rerum notitiâ profectam. Meliusne tamen Adam viderit, quod viventium cuiq;, quàm **FERDINANDUS** Cæsar quod nam filio suo nomen conveniret, non dixerim, Nullo

certè nomine natura cujuscipiam, melius exprimi, ac notificari potuit, quàm nomine ANGELI natura LEOPOLDI: Natura inquam: dicerem virtus, sed Austriacis Virtus in naturam versa est. Quod alij fiunt, hoc nascuntur. Quas nos comparamus, ipsi congenitas dotes habent. Videamus eas quas LEOPOLDUS ita in se expolivit, ut ANGELUS audire meruerit; Ità servavit, ut quod puer sortitus erat nomen, vir non amiserit.

Sunt Angeli pulcherrimi, purissimiq; spiritus, ab omni colluvione terrenâ secreti, in Dei contemplatione defixi, Potentes virtute facientes verbum illius ad audiendam vocem sermonum ejus, Psal. 102. hominum custodes, Ecclesiarum Præsides, alij quâ fungentes muneribus, quâ dotibus præditi. Pulchritudinis dos, quâ pollent, facit ut non nullis pueris præsertim atq; adolescentibus quorum ferè forma pinguntur, sola venustas oris & formæ gratia nomen ANGELI conciliet. Inanis appellatio si desint mores, & animus honestate formosus. Esto, detur aliquid oculis ac sensibus, nomen tamen istud non meretur nisi decor ille, qui pulchræ mentis index, & virtutis velut quidam radius sit. Non udi, non tremuli, non siderum instar radiantes oculi, sed quibus insideat verecundia; non frons nivea, quam calamistrati capilli cingant, sed quæ pudoris sit sedes: Vultus, modestiâ magis, quàm duâibus & colore spectabilis.

Fuit LEOPOLDUS inde à primis annis eâ specie, & compositione corporis, quasi totum Virtus formavisset, formâ quæ Principem, modestiâ quæ sub humanis membris ANGELUM diceret; motus ejus atq; actiones quàm non lentæ (non enim excelso tantum, sed & alacri atq; excitato erat animo) tam perpenfæ ac moderatæ, vultus imago quædam su-

di sereniq; coeli, in quo cùm nulla nubes, nulla turbida mentis umbra, sed præter sanguinis decus, affulgeret innocentia quædam illecebrosa lux, atq; pura, tenebat scilicet inuuentes, nec sui tantum sed & honestatis amorem aspirabat, Ad quem converteret suos, illius rapiebat oculos. Et quoniam non minus placidus & amicus erat sermo, unâq; cum facie ipsa quodammodo verba renidebant; quos alloqueretur, eis nescio quem suavissimæ indolis suæ sensum & quasi gustum imprimebat: Vidisse illum, amasse erat, audisse, recreatum esse. Quid? quod speciem ingenui decori, tùm quoq; cùm somnium caperet ita servaret, ut quasi sopitis sensibus vigilaret mens, & corpus, adhuc regeret? non rarò domestici cubiculo dormientis iurulerunt se, ut eo se spectaculo pascere. Retulit deinde de eo jam viro, Marchio de Lede, vir & ipse non bellicâ tantum virtute, sed & moribus spectatissimus, se, quoties mane pro camerarij munere excitatum cum ivisset, eo semper habitu reperisse, ut videretur sibi non communi formâ hominem, sed decentiori quâdam ANGELUM intueri. Quiralis erat cum dormiret, qualis cùm preces funderet, & quod Angelorum est proprium, Deo adstaret? Tùm verò maxime, si & Eucharisticæ mensæ accubiturus erat, unum ex ijs diceres, qui præ supremæ majestatis reverentiâ facies suas alis obumbrant; tanto eo tempore adamabilem illam & usitatam ubiq; modestiam, non internæ tantum, sed & externæ religionis accedebat. Præcabatur eâ conditione Adolescens genibus nixus, junctis ad pectus manibus, dejectis, & nisi quâ interdum lachrymis viam dabant, clausis oculis. Quid ageret animus cernere erat in vultu, mentis attentionem habitus corporis judicabat. Capiebat ea res præ ceteris Ferdinandum Patrem, utpote in quâ aliquid sui cerneret, faciebat.

que tantum ejus precibus, & apud Deum gratiæ tribueret, ut
 difficillimo tempore dicere auditus sit: *Innocenti Angelo res
 nostras commendavimus, non sumus de eventu solliciti.* Qui pro-
 cellas novit, quibus sæpè concussa sunt FERDINANDI res,
 miretur quâ anchorâ steterint.

Atq; hæc puero & adolescenti ita fuerunt propria, nihil
 ut ijs detraxerint, sed, quod pro statu decuit, addiderint seque-
 tes anni: Maximè ad exquisitam illam erga Sacramentum
 Religionem, quod quoties publico cultu venerandum, nul-
 lum erat honoris ac reverentiæ genus quod non advocaret;
 Quoties sumendum (sumebat autem adultiore jam ætate
 singulis minimum hebdomadis) nullum amoris & pietatis
 quo non animum & corpus occuparet, quasi quod sumpru-
 rus erat, prius in sinum cordis condere, quam in os velle vide-
 retur, Austriacum esse scires.

At modò non quæ cum suis, sed quæ cum ANGELIS
 habuit communia, dicenda sunt; ubi proximè se offert PU-
 DICITIA, quæ nescio quâ prærogativâ cultores suos adhuc
 morantes in terris, cœli jure donat; & in purissimorum illo-
 rum spirituum censum transcribit: ipsius, nisi fallor, Salva-
 toris præjudicio ita pronuntiantis: *Matth. 22. in resurrectione
 ne neq; nubent neq; nubentur, sed erunt* (tanquam id consequa-
 tur) *Sicut Angeli Dei.* Si ita est, qui decens istud præoccupant,
 seq; jam nunc à nuptijs & omni illuvione se segregant, quid
 ni ANGELOS voces certè simul Filius dei in terris visus, & cum
 hominibus conversatus est, Baruch. 3. Simul Castimoniæ vexil-
 lum extulit, sibiq; Virgines aggregavit, ut si Divo Hierony-
 mo credimus, qui ab Angelis adorabatur in Cœlis, haberet
 Angelos & in terris. Fuisse de horum numero LEOPOLDUM
 & in prætoria illa cohorte, quæ etiam in cœlis ducem suum

sequitur quocumq; iret, ad extremum meruisse, adeò certis indicijs, adeò magnis testimonijs est comprobatum, ut in dubium revocari non possit. Videamus quibus armis militaret, sibiq; tantum decus asseruerit.

PUDICITIA non pulchrior quàm tenerior virtus est: lædas, macule sue si tangas. Quantum vis tamen tenera asperis gaudet: delicias, nisi quatenus ipsa sibi svavis est, nescit. Deliciæ quid essent, in tantâ illarum copiâ, ipse quoq; **LEOPOLDUS** ignoravit. Vino Adolescens pro premodum abstinuit, pro vectiori tamquam medicamento usus est, adeo parçè, monendus ut fuerit, valetudinis causâ adhiberet liberius. Vnde multorum voluptati præcipuum vestigal petitur, inde vix tributum pendebat necessitati: Cibis, tametsi adessent exquisiti, communibus vescébatur. Cum, ut Archiduci mensa instueretur, tamquam alius **ARCHADUX**, alius **LEOPOLDUS** esset, ut unus de vulgo prandeat; præ lautâ epulatione, frugalitas oblectabat. Neq; tantum non voluptuose, & molliter, sed & inclementer corpus habuit, vexavit cilicijs, cæcidit flagellis; supersunt etiamnum ejus sanguine cruentata; Liliū virginitas est, nunquam pulchrius candescit, quàm ita purpuratum, sed delicatum est, & vel aere aduri potest; Exclusit studiosissimè omnem, qui noxius esset, neq; tantum ferarum, pecudumq; pedes, quibus obtereretur, hoc est homines impudicos semper a se arcuit, sed nec verbi alicujus, aut, cum musicam amaret, cantilenæ lascivioris auram sibi passus est afflari, gnarus & cristallum, ut non frangatur, habitu tamen oris infici. Oculis nihilo plus indulgit: Cum & picturis teneretur, nullas credebat pulchras, nisi castas. Lenocinia spectaculorum indecori quid habentium, horrore erant, mulieres ad familiaritatem nunquam, ad allo-

quium

quum & aspe ctum, non nisi tùm admisit, cùm excludere non posset. Nimirum non aliunde facilius ipse oculus, quam ab oculo virtus hæc læditur, utq; solvantur ejus nives, non magno opus est igne, vel ab oculorum radijs, tabescunt.

Sed ut sensus cohibeas, non perinde cogitationes in potestate sunt, utq; pleno Marte non impetaris, lenibus interdum incursionibus pateas. Sæpè etiam quos è vicino & palàm non audet, eminus & velut latrocinando hostis aggreditur, molestiam creat, ubi victoriam desperat. Erat Eleonora Imperatrici cubicularia moribus & formâ præstans, quæ cum dominæ apud maritum agenti ferè adesset, & utriq; simul existenti inserviret, non poterat à Leopoldo, qui cum parentibus mulcus erat, procul esse; Dùm urbanitas, dùm sedulitas placet, quibus obsequijs erga parentesungebarur, ejus animum cœpit capere; erat adhuc res citrà periculum, cùm magis blandior quædam affectio, quàm malus amor esset, non tamen citrà molestiam resurabat identidem animo absentis species, multùmq; de eâ noctû & diu, nolens volens cogitabat. Turbari inde & anxio animo esse, quod se, tametsi non ad aliquid quod Deum offenderet, tamen ad puellam ferri sentiret. Ut chara cælo Castitas est, ut ipsi pro eâ in vigilijs atq; excubijs sunt superi! Obierat Cæsareâ in aulâ cum opinione Sanctitatis Pater Dominicus à Jesu Maria Carmelita Discalceatus qui Pragensem in Albo Monte prædixerat victoriam. Hic animi mœsto opemque de cælo poscenti, spectandum se, vel præbuis, vel præbere visus est & monere, adiret quendam quem designabat, indicaret quibus cogitationibus agigaretur, depulsum iri quidquid ab illis vel periculi, vel molestiæ esset; habent hoc ægritudines animorum præ morbis corporum, non rarò ut casaperuisse, depulisse sit.

sed.

Sed cui putatis aperire suam **LEOPOLDUS** debuit? gnato cui iam ac experiēti istarū rerum viro, quales in Cœnobijs, & asceterijs reperias? imò qualis in ipsâ aulâ esset; **FERDINANDO CÆSARI PARENTI SUO.** O Aulam! o famitiam! O Cæsares! o Archiduces! O raros huius temporis Principes! Hic ille est Cæsar, cui in magnam partem Orbis terrarum dividendæ curæ; hic ille, qui dandis imperijs, mittendis exercitibus retinendis in fide populis, componendis Ptovincijs, summæ rerum moderandæ, noctes diesq; animum intendit; Hostes vincit, rebelles frangit, cum ultuantes pacat, conjuratos attonat, continet æmulos, terret omnes multitudinē & magnitudinē, non magis copiarum, quàm victoriarum; ad hunc, tamquàm ad eum, qui non nisi quæ pietatis sunt curet, neq; regnorum, sed animorum sanandis vacet malis, tamquàm Religiosâ in domo, ad præsidem atq; institutorem suum tyro, spirituum non minorum, & iam propè bellator filius venit, quibus impetatur imaginibus aperit, & à quo amplissima munera posset petere, ab eo menti suæ turbatæ atque ægræ, flens ac erubescens postulat medicinam. Agnoscit ex ipso morbo Pater quàm sanctum habeat filium, quodq; cum lachrymis dicitur, cum voluptate audit; pudorem, quamquam iam victus erat, subleuat, extenuat rem solatur, atq; uti sol nebulas, ita qualiacumq; illa animi pudici, discutit turbamenta.

At non intra unam pudicitiam **LEOPOLDI PURITAS** stetit, earum tantummodò sæditarum experts, quæ corpus maculant, propius ad eam quâ **ANGELI** nitent, accessit, cuiusq; generis inquinamentis studiosè vitatis. Fieri quidem non potuit, ut in hoc mortali ævo, ubi perpetuæ turpitudines ebulliant, omnem vel leviozem vitaret asperginem; verum

sica ANGELORUM felicitas est, ut ab omni semper nœvo degant immunes, ipse quod est proximum, ab omni graviore flagitio, ita fuit alienus, ut quam à lustrali fonte hauserat innocentiam, credatur ad illorum consortium transtulisse.

Manibus date lilia plenû, detrahite, quidquid pullarum circumquaq; est vestium, occupent omnia candor, & lnx. Quis alius, tam puri atq; innocentis Principis memoriam (exequias enim nolo dicere) decet apparatus? quamquam quis est qui satis illam deceat? pudicum corpus, intaminata membra, quæ regendis vobis, satis pura terra, quæ marmora satis candida, sub quibus jaceatis? quiescite: ubicumq; estis, & purissimum spiritum illum Hospitem vestrum expectate: erit cum depositum suum a terrâ repetat, proq; operâ ac fide vestrâ digniori vos inferat loco; Fruatur interim illorum communione, quorum hic similitudinem retulit, & qui jam tum, cûm vos animaret, id erat, quod sine corporibus ANGELI sunt, tantisper sine vobis, quæ illorum est fors, cæli delicijs affluat. & in sinu, ac familiaritate Numinis, gaudio delibutus conquiescat.

Aperta, Domini Sodales, ad ea quæ restant, facilisq; nunc est via. Nihil difficilius, quàm inter sordes fæcesq; sæculi, cælestem munditiem assequi. Qui hoc potuit, quid mirum cæli incolis similem fuisse? Sunt *hipotentes virtute, facientes verbum illius, ad audiendam vocem sermonûm ejus Psalm 102.* Potentes virtute, hoc est ingenti fortitudine præditi, non tali quidem (quando nec paria subeunt certamina) qualis est hominum propria, cum qua tamen hæc in communionem laudis veniat.

Fortitudinis, ut inter homines se habet, cûm plures sint. partes, quas tamen in bellorum theatro agit, celebratissimæ sunt. Ipsi barbari, quibus reliquarum virtutum ignoratum despicitur decus, hoc amplectuntur; politissimi populorum

quibus illarum facis explorati sunt numeri, huic tamen uni præceteris, & statuas erigunt, & præmia atq; ornamenta decernunt; Fuit nimirum his gloriæ condimentis lenienda, quæ suopre ingenio laboriosissima est virtus, & ne nimis aspera atq; horrida appareret, si cruenta & sanguinea, ut est, in conspectum sese daret, palmis, lemniscis, coronis tegenda.

Excelluisse eâ **LEOPOLDUM**, tamen si tot argumentis videatur ostendi posse, quot per plures annos, quâ in Germania, quâ in Belgio expeditiones, aliquando etiam non respondente satis eventu, suscepit, ego tamen vereor, ut eum sic ab illâ laudare possim, ut non etiam repræhendam. Hostem sæpius vicit, fateor, Slangium nominatissimum Suecorum Ducem, etiam cæpit, Urbes & municissimas & plurimas expugnavit: In Bohemiâ Regino-Gradezium, Litomericium, Brundusium; In Flandriâ Cortracum, Ipras, Dixmudam, Furnas, Bergas, Burburgum, Dunckerkam, Gravelingam, Armenteriam, Sanctum Venantium; In Hannoniâ Landracum; In Galliâ Castelletum, Capellam, Rocroiam, Mousonium, alias Parisios ipsos concussit; Sed hæc, præterquam quod partem Duces, militesq; sibi vindicent, non unius fortitudinis, sed vigitiæ, & celeritatis, & providentiæ, & felicitatis fuere.

FORTITUDINIS propria laus & munus, procul timore in discrimina se dare, & vitam ipsam pacisci, non eorum in morem, qui bellorum lanienæ parvo ære devoti proijciunt animas, quia viles habent, faciliè moriuntur, quia nesciunt vivere, sed quia pulchri ac decori ita rationes ferunt. At & **LEOPOLDUS** eò processit, ut si quantus periculorum mortis contemptor fuerit, dicam, verear, ne vitij confinia ingressus, audax potius & temerarius, quàm fortis fuisse videatur.

tur. Certè jam inde cum in Germaniâ copias duceret, adeò non intrepidè tantum, sed quod ad salutem, incuriè versari in acie, miscere se pugnantibus, explorare hostium castra, lustrare obsessas urbes visus est, ut diceret MAXIMILIANUS BAVARIÆ Dux, fieri non posse, nosset pericula, quibus se exponeret. In Belgio non Duces tantum eà de re, sed & Rex per litteras questus est, sibiq; parceret, mandavit. Ego quoq; quererem, nisi scirem de periculis temerè aditis reprehendi non posse, nisi simul de nimia in Deum fiduciâ arguatur. DOMINE (scripserat in chartâ, quam cum nominibus, sacrisq; imaginibus Jesu & Mariæ, gestabat ad pectus, utpote quibus nihil magis cordi esset) *Quem timebo, quando tu non tantum mecum, sed & meus es?* Hoc illi pro scuto erat. De induendâ lorica monitus, LORICA, respondit, *nostra Deus est.* Moventi religionem confessario (quod Duces rogarant) monentiq; tantum vitæ neglectum Deo displicere posse, si mortem insuper haberet, offensio ejus timori esset; *cujus, inquit, offensionem timendam mones, ejus præsidio nitor; pro bonâ causâ pugno, erit adiutor, qui est arbiter; sin autem, conscientiâ fretus, sic vivo, ut mori possim.* Comiti de Funzaldagne aliam facti sui rationem dedit. Obsidebatur cum bonâ expugnandi spe Gravelinga, cum nihilominus minaretur Comes exercitum sese abducturum, nisi sibi caveret, pluris Regi caput ejus esse, quàm Urbem; Sine, inquit, *quando aliud non sappetit, quod militibus dem meis, habeant saltem exemplum, pericula mea exercitus stipendia sunt:* adeò quod temeritas videri poterat, etiam consideratio fuit, nec damnares quod ageret, si cur ageret, scires.

Sed aliud grave erat de periculis securo; displicebat periculorum causâ, pigebat cum Catholicis pugnare. Maluisset alibi fortis esse; Magister cum foret Equitum Teutonico-
rum Religioni Auctoratorum, quâ apud Romanum Pontifi-

cem, quâ apud Fratrem Cæsarem egit, ut cum Turcis committeretur, ab hoc, urbem in finibus dari petijt, undè inimicæ nostræ nominis & sceleratæ Geni infestus gravisq; esset; illi, modò ejus benignitate bonis suis ordo plenè gauderet, Equites suos obtulit, ut ejus triremibus, ad Melitenfium exemplum, perpetuas cum eadem inimicitas exercerent. Sunt quibus tantus amor sanguinis est, ut gaudeant quemcunque fundere, placeat palma, quicumq; hostis obrigit: ipse non pius minus quàm fortis, illorum certaminum avidus erat, ubi quod scisso factionibus cœlo fecerunt fideles Angeli, cum Dei hostibus dimicaret.

Sed quando ejus rei pro voto copia non fuit, in alterâ æmulari illos licuit. Duci suo Domino exercituum promptissimè parent. *Psalm 102. Facientes verbum illius ad audiendam vocem sermonum ejus.* Facientes ad audiendum, quasi ita ad obediendum prompti, ut, quod jubet, prius pœnè faciant, quàm audiant. Tardiores homines sunt eò sæpè quo potentiores sunt; Dominari alijs assueti, & imperandi dulcedine inescari subesse & obtemperare etiam Deo, dediscunt. LEOPOLDO aliter evenit, quæ alios ab officio abducit ad omnes ejus partes explendas movit eum, perpulitq; Fortuna; quod sibi sui facerent, Deo pudebat non præstare. Dictæ audientes ipsi milites essent, arbitrato ejus inirent Viam, excubarent, laborarent, pugnarent, omnia agerent ex præscripto; ipse supremo Imperatori minus obsequens, diceret, moliretur, cuperet aliquid quod ab ejus voluntate dissentiret? Quin potius Jussione ejus omnes ac nutus pro suis signis atq; augustis aquilis habere quarum in intuitu semper oculos, animumq; teneret defixum ad quas sequendas, nihil non sustineret ac perrumperet, pro quibus mori, ipsâ crederet in gloriâ ac triumpho sepeliri. *Domine* (verba ejus sunt item ad pectus gestari solita) non a
liud

lind quàm voluntatem tuam, & humiliter & confidenter pratendo in omnibus, & in singulis.

O militem qui, sub quo mereat, norit! o præclarè de Duce suo sentientem, cui obtemperare tota ambitio sit, neq; tam obtemperet, quàm assentiatur ex animo, non quia necesse est, obsequatur! Quæ alia in cælis obedientia sit! Sed illic non Numini tantum omnes, verùm & qui gradu sunt inferiore, superioribus, ubi par est, subsunt ac parent.

Etiā LEOPOLDUS ex quorum debuit imperijs, sic è primâ juventute aptus fuit ac suspensus, ut ad eò generosam indolem alieno arbitrio tam facilè in omnem partem flecti agiq; mirum esset: Si quid parentes imperarent, non ANGELUM tantum, sed aligerum diceres, volabat actiuosa, & ad aliquid moliendum, semper ex se ferens natura, dubium magisne iuvaret obsequendi promptitudinem, an decoraret: faciebat certè, ut si nihil aliunde mandatum esset, ipse sibi quo distineretur præscriberet, atq; ita diem occuparet, quasi cum celeritate temporis utendi, velocitate certaret. Astitare aliquid, pro ferijs ac quiete erat; supplicij genus, otiosi. Nimirum & æthereæ mentes non magis nil agere, quàm non esse possunt, quamque ab immortali illâ natura procul ipsa mors, tam Propemodum remota, Species mortis, desidia est.

Ad nihil tamen quàm ut mortalibus subsidio veniant, promp-
tiores & expeditiores. Horum felicitatem in parte ponunt
sua, hâc causâ fortunatas cælorum sedes, casis, & stabulis;
Sibi similium consortium, abjectorum hominû societate
commutant, Hâc causâ cum purissimi sint, ne criminum qui-
dem sordibus oppletos deferunt: Quos aversarentur ut in-
quinatos, ut calamitosos amplectuntur, quasi ut amemur, sa-
tis sit illorum ope indigere. hanc indolem hauriunt è vicinî-
tate numinis, non ejus tantum voluntate, sed & imitatione ergâ

nos propensi. Quid enim opifici omnium ac patri tam proprium, quàm benè facere; & sospitare? Sequuntur animæ magnæ, quædam & ipsæ divinitatis imagines. Austriacos certè sic videas. Quò potentiores, hoc est, Deo propinquiores, eò benigniores sunt. Augustos se putant, ut beneficijs alios augeant, regna atq; Imperia sortitos, ut habeant, quos tueantur. Quosdam terrarum quasi tutelares Genios dicas.

Monebatur supremis annis LEOPOLDUS, aliquam fracto corpori vacationem daret, quiq; optimum vitæ tempus dedisset alijs, deterius saltem sumeret sibi. *Atqui*, inquit, *Austriaci Principes non sibi, sed publico nati sunt*, neq; sidera prius otibi radios suos subtrahunt, quàm occidant. Sed parum homines juves, nisi æternum prosis. Minuta omnis, quam debere tibi possunt, fælicitas, quæ ad cælestem non ducat. Hujus ANGELI maximè satagunt. Huc spectat omnis de nobis sollicitudo, *Ad hebr. 10. Nonne omnes sunt administratorij spiritus in Ministerium missi propter eos, qui hereditatem capient salutis?* Eodem LEOPOLDI studia ferebantur, tantâ charitatis latitudine, ut ab illâ optaret neminem excludi salute, tantâ vigilantia, ut nihil ageret, quod ad eam omnibus asserendam, non cuperet apud Deum valere. *Domine non aliud quàm voluntatem tuam, gloriam tuam, & salutem omnium animarum, humillimè & confidenter prætendo in omnibus, & singulâ.* Principisne à bellis venientis sunt eæ voces, an hominis inter Apostolicas curas versantis? Militares, an animarum politicas, an divinas res tractantis? Hominis an ANGELI? & unius quidem ex ijs, qui maximè ardent, Nec materia defuit, in quam ardor ille fælici incendio grassaretur.

Cùm ut erat omnis generis honorûm ac munerûm capax, Ecclesiasticis etiam Infulis ornatus, & pluribus Episcopatibus esset impositus, plerisq; non iniquitate tantum temporum inculcis,

sed etiam per hæreses corruptis, ita omnes rexit, ita omnibus cum corpore non posset, curâ & sollicitudine adfuit, ut cum alibi bellaret, vinceret, urbes caperet, ibi de manubijs animorum, Christo poneret trophæa. In Olomucensi Diocæsi ipso sagente divinaq; omnia, ac humana movente, duodecim millia ab hæreticis ad Catholicas partes transiere. In Uratislavienfi, sexenni spatio, tria millia non ex plebe, sed etiam ex primâ nobilitate. Nusquam non accessio magna facta; nusquam non animorum res curata, curatoribus sua veljura redita, vel auxilia attributa.

Quàm porro salutis alienæ cupidus, tam non, quos aliq; sæpè curant maximè, proventuùm erat, neq; de suis, sed de Ecclesiarum commodis laborabat. Passaviensem plusquàm trecentorum millium Rhenensium nominibus liberavit: Argentoratensem gravissimè item obæratum ut sublevaret, per plures annos nec obulum sibi sumpsit. Computum superant quæ omnibus qua ornandis, qua adjuvandis, insumpsit. Quippe statuebat non tam Rectoribus suis Ecclesias, quam Rectores Ecclesijs, utiles esse debere, Episcopos Apostolis auctoribus Angelos dici, Angelos cælestibus plenos, terrenis bonis non inhiare.

Sed Angelis usq; adeò per omnia similis, in uno dispar fuit; Vnum quod in ipsos non cadit, fecit. Mortuus est. Cætera ANGELUS, hic homo. Fallor; nusquam magis paruit, quàm parum humani haberet, Moriendo, mortalem se potius quàm hominem prodidit. Mori homini grave, quodq; evadere non potest differre optat. Me inquiebat ipse, *hodie tam paratum promptumq; reperiet mors, quàm post complures annos.* Humanum est, de doloribus, queri, Ipse cum tantis premeretur, ut ambigeres, an ferre posset, sic tulit, ut dubitares an dolores sustineret; Patientiæ non exemplum; simu-

simulacrum. Conspirasse videbantur in mortalem unum
 morborum sevissimi, Ischiadicus, Podagra, Calculus, colica,
 Cephalalgia, Stomachi dolor & Nausea, febrès; neq; carpin,
 aut certamine singulari, sed collatis signis, totâq; acie impres-
 sionem faciebant; ipse ad plurimum sustinendam vim paratus
 erat, cumq; suscipiendis vix esset locus in corpore, animus
 ferendis sufficebat. *In manu inquit, Dei sumus, expectabo quid
 ultra morborum mihi immittere placuerit, & libenter, conformando
 me eius voluntati, suscipiam.* Benè habet Domini Sodales; Vi-
 deo malè me timuisse, ne, unde inceperam in eo finire pos-
 sem. Mens erat, quoniam cum ANGELI nomine Augu-
 stissimi Cæsares decorarant Pater, & Nepos, ille vivum, hic
 mortuum, quibus rebus ANGELIS similis fuisset, ostendere,
 Offerebant se modestia, & ad omnem decentiam conformati
 mores, virginea pudicitia, animi puritas, Religio in Deum,
 eius voluntatis exequendæ studium, fortitudo, ergà homines
 benevolentia, salutis eorum desiderium, Ecclesiarum cura,
 quæ, nisi fallor, sunt ex ijs, quæ nostra conditio cum ANGELIS
 potest habere communia. Verùm quem in vita, cum illis
 compararam, verebar, ut in morte possem. Quid enim
 Beatis illis mentibus, vel cum morte, vel cum mortis satelliti-
 bus, morbis, ac doloribus commune? Corporum ista sunt,
 fateor, & si ijs LEOPOLDUM nontantum obnoxium, sed &
 obrutum videas, dicas corpore constituisse, si quomodo tulerit,
 non nisi mentem fuisse. Hoc igitur discrimen, quod quæ
 in illis felicitas est, in ipso virtus fuerit, & à quibus illos natura
 eximit, his ipsum animi magnitudo fecerit superiorem. Sic
 mori vitæ abire est, an immortalitatem consequi? non mo-
 riuntur illi, sed ipse, ut semper vivat, moriendo est consecu-
 tus; In quo dissimilis fuit, inde similior factus est. Quod
 ergo

ergo nomen puer fortitus est, vir non amisit, ut semper retineat mors ipsa præstitit.

Eat eat in sæcula nomen istud, & cum nomine laus ejus & gloria; Quis enim ANGELUM dicet, & non laudabit, quis nominabit, & non supra homines extollet? Summarium virtutum in nomine est, quisquis proferet, quantum dixi, & amplius dicet. Minus Regem, minus Cæsarem vocari. Nomina ista etiam pessimi gessere.

Tamen (o cæcos nos, & non ubi fas est, ambitiosos?) tantum decus cuilibet pater. Ut Archidux non sis, quod est amplius, ANGELO esse licet, ARCHIDUX LEOPOLDUS natus est, ANGELUS evasit. Plus sibi quàm natalibus debet, Pars magnitudinis sic natum esse, sed majus est, quod adjecit, & hoc cuivis expositum est. Quis de nascendi conditione queratur, quando quod nemo nascitur, facere se potest? Quis de fortunâ, quando tanto amplius virtus præstat? Et hæc cuilibet ad manum est. Esto pudicus, temperans, in Deum Religiosus, sectare obedientiam, beneficentiam, fortitudinem, patientiam, LEOPOLDO similis sis, & ANGELUS eris. Quò suæ cum virtutes extulerunt, eo te gradu ponent tuæ; nec aliter te aliquando Beatissimi illi genij in consortium suum admittent, quàm illum à nobis abeuntem suscepere.

AVGVSTISSIME CÆSAR,

Acerbissimum omnibus Sereniss: Archiducis Leopoldi Patruj Tui obitum longè acerbiolem nobis privata jactura fecit. Amisit in eo optimum Archiducem Austria, fortissimum defensorem Germania, Belgica felicissimum vindicem suum. Nos præter hæc omnia, etiam Sodalem, & Præfectum. Novi isti Tituli, quos inusitato exemplo auctis religiosa de-

D

missio

missio adscripta. Etenim quæ fuit pijsissimi Principis erga Dei Matrem singularis veneratio, ut ubique illius honorem propagaret, non uni illius sodalitis accenseri se voluit; cumque la-
bentis sæculi anno 40. rarâ in isto fastigio Majestatis pietate, Ferdinandus III. Augustissimus Rom : Imperator Fel: Record. Parens Tuus, cœtum nostrum, Cæsarei Nominis inscriptione honorasset, paulo post Fraternali suum subiecit, & gestum ab illo Præfecturæ munus, & ipse propensissimâ voluntate suscepit. Quàm felix tunc nostra Congregatio, quando illi perinde ac Mulieri Apocalyptricæ, datæ alæ duæ Aquilæ magnæ, quibus supra alios tantum se attolleret, quantum supra aves cæteras sese regina solet. Sed eheu! quam nunquam longa, quæ magna felicitas? sextus tantum decurrit annus ex quo gemente toto Christiano orbe, Aug. Ferdinandum rapuit imite fatum; Et ecce continuatis nimium funeribus Fratri Frater accedit. Quæ nos, ubi periculi fama percrebuit, pro illius incolumitate vota? Submiserat haud ita multo ante Sereniss. Archidux ex Patroni sui D. Leopoldi sacris Lyptanis scapulæ partem non exiguam, hanc recurrente annuo S. Lepoldi festo inauratæ ejusdem Statuæ insertam, procurante solennem pompam Illust: Dn. Norberto S. R. I. Comite a Sternberg Mariano Sodali, & Nationis Germanicæ pro tempore, Directore, publicæ venerationi exposuimus, communi prece supplicantes Divo, ut a quo suam studiosè propagaretur cultus, huic ipse vivendi spatium extenderet, publicâ etiam (si votis damnamur) promissâ actione gratiarum. Verùm aliter Deo visum, cuius, quia optimus, consilijs nefas reluctari. Quod unum superfuit itaque, lacrymis precumque suffragiis mortuum prosecuti sumus. Non quod hisce egere putaremus, quem Divis additum ambiri a nobis posse crederemus suffragato-

gatorem sed ut, quando aliter non licet, supremo hoc tristiq;
 officio, debitæ affectum observantiæ ac gratitudinis testare-
 mur: Vbi primum advenit funestus nuntius, communi de-
 creto sancitum, lugeret exin de Sodalitas, & singulis conven-
 tibus ex Jurisprudentiæ Doctoribus. Licentiatis, alijsque præ-
 cipuis Sodalibus, per vicem semper unus piacularare sacrum fa-
 ceret, interim dum exequiæ solennes adornantur. Harum
 procuracionem depoposeit sibi, pro suâ ergâ Augustissimam
 Domum demississimâ veneratione. Illust: D. Michaël S. R.
 I. Comes ab Altham, Juvenis suis dignus natalibus, quique in
 hoc Grudio Athenæo impressa reliquit vestigia & raræ eru-
 ditionis & consummatæ virtutis, quæ certum præbeant augu-
 rium, qualem paulò post receptura sit, Austria, ijs artibus o-
 mnibus quæ nobilem decet, excultissimum. Hujus curâ
 impendioque, in Oratorij aula, quàm magnificentissimum id
 loci fieri potuit, assurrexit Mausolæum, cujus ego, reliquique
 ornatus, si bi evel descriptionem subjecero, rem credo MA-
 JESTATI TUÆ, non fecero ingratam.

Interior aræ recessus in perspectivâ exhibebat apotheco-
 sim sereniss. LEOPOLDI Archiducis,

Laterâ duo bina implebant trophæa, alterum tanquam
pijsimo Prasuli, è sacra dignitatis insignibus ad palmam affixis
 erectum, alterum suspensis è lauru armis ac manubiis, tanquam
fortissimo Imperatori inscriptum. Atratem totam sodalitijs au-
 lam exornabat perpetua porticus, quam pro columnis *Virtutes*
 præcipuæ serenissimi Archiducis, terminorum (ut vocant)
 formâ depictæ, sustinebant. Vacuum columnarum interval-
 lum, implebant *Emblemata*, omnia ex Ser: Archiducis Symbo-
 lo desumpta, eo ordine, ut ex qualibet illius parte duo eandem
 virtutem adumbrarent,

Primas habuit emimens in Symbolo *Crux*, *Pietati* Austria-
carum virtutum perpetuæ Choragæ applicata.

Emblema I.

Serenissimo LEOPOLDO sanctimoniam in vita aulica raro exem-
plo retinenti.

Pictura.

Exhibebat varias cruces ex ligno, ferro, lapide, defixas in viis, impositas
turribus &c. quas inter extensa è nube manus, auream ostendebat,

Epigraphe.

_____ effulget in auro
rarior _____

Emblema II.

Serenissimo LEOPOLDO armis pietatem conjungenti.

Pictura.

Genius ensi capulum, qui formam crucis habet, adaptans

Epigraphe.

Quàm benè conveniunt? _____

Secunda Symboli pars *Laurus* per brachia crucis decussata, hâc expressa
fidelitas.

Emblema III.

Serenissimo LEOPOLDO Austriacam domum armis & consilio
fidelissimè tutanti.

Pictura.

Laurus ante postes Cæsarei Palatij appendi ac plantari solita
ad tutelam.

Pierius in Hieroglyphicis.

Epigraphe.

Postibus augustis custos _____ Ovid, L. I. Metam.

Emblema IV.

Serenissimo LEOPOLDO pro Cæsare & Rege Catholico pugnanti
& vincenti.

Pictura.

Laurus ex cujus ramis Genij texunt coronas;

Epigraphe.

_____ fert aliis coronas,
Non sibi - - - -

Tertius in Symbolo oculus dextro crucis brachio affixus, in hoc castissima
animi corporisque integritas, adumbrata.

Emblema V.

Serenissimo LEOPOLDO minimam in animo suo labem non ferenti.

Pictura.

Oculus ob insidentem muscam lacrymans,

Epigraphe.

Læditur à minimo _____

Emblema VI.

Serenissimo LEOPOLDO mortem præligendi vitæ, cum minimo
puritatis nævo conservandæ.

Pictura.

Oculus claudens palpebram ne à jacto infernè pulvere, inquinetur.

Epigraphe.

Claudor ne inficiar e - - -

Appensum ex opposito crucis brachio Frænum illustrandæ Gubernationi
subserviit.

Emblema VII.

Serenissimo LEOPOLDO ex sole divinæ voluntatis ductu subiectos regenti.

Pictura.

Manus e cœlo protensa fræno equum circumagens.

Epigraphe.

Vt regit illa, rego - - -

Emblema VIII.

Serenis: LEOPOLDO commissos sibi populos suaviter moderanti.

Pictura.

Frænum,

Epigraphe.

Vi Placidâ - - -

Ad pedem Crucis hinc LEO, inde AGNUS, procumbunt, ille fortitudinè
bellicæ, hic munificæ Liberalitatis Telsæra, liberalitatem in agno ex-
primebant.

Emblema IX.

Serenis: Leopoldo vestes quoque suas juvandis egenis præbenti.

Pictura

Ovis quæ lanam hominî amiciendo tribuit.

Epigraphe.

etiam sua vellera donat.

Emblema X.

Serenissimo LEOPOLDO totum se publicis commodis impendenti,

Pictura.

Agnus, cui hoc præ reliquis animantibus proprium (uti observant naturalistæ) quod omnes illius partes in humana commoda cedant,

Epigraphe.

alienos totus in usus.

Fortitudinem in LEONE exhibebant duo sequentia,

Emblema XI.

Serenissimo LEOPOLDO amisum magnâ parte Belgium fortiter recuperanti,

Pictura.

Leo implexam venatorum laqueis leonam liberans.

Epigraphe.

Leonæ

Venit in auxilium Leo.

Emblema XII.

Serenissimo LEOPOLDO in Turcas transferre arma optanti.

Pictura.

Leo in circo relictis alijs belluis incurrens in Taurum, cum quo illi præcipuæ inimicitia, Teste Aldrouando de Quadruped⁹.

Epigraphe.

committi cornibus ardet

Quia verò implendo æqua'iter loco, duo insuper Emblemata requirebantur, etiam hæc a LEONE desumpta sunt.

Emblema. XIII.

Serenis: Leopoldo virginei honoris ubique propagatori & defensori,

Pictura.

Leo in Zodiaco juxta virginem semper excubans.

Epigraphe.

virginei custos lateris - - -

23.
Emblema XIV.

Suavi memoriae Serenissimi Leopoldi.

Pictura.

Leo a Sampsonē occisus, in cuius rictu examen apum mellificantium.

Epigraphe.

De forti egressa est dulcedo. Jud: c. 14. v. 14

PRÆTER hæc Emblemata, variæ legebantur Inscriptiones chronographicae, quibus referendis studio brevitatis abstinco; omnia verò accensis cereis illustrabantur, qui ultra ducentos arserē.

Loco exornato, in secundam Martij indictæ solennes Exequiæ. Confluxus totâ die is fuit omnium ordinum, quem gula Sodalitij minimè caperet; mane celebratum parentale sacrum exquilito concentu musicorum ex vicinâ aulâ advocatorum. A meridie dicta Oratio funebris, de quâ ego nihil, quia jam oblatam spero MAJESTATI TUÆ, satis se ipsâ, citra ullius elogium, placitum. Ad extremum Psalmi quibus vita functis quietem solet apprecari Ecclesia lugubri musicâ decantati, adgemente toto cœtu, & precum suarum suffragia conjungente, Habet hic MAJESTAS TUA strictam narrationem Supremi obsequij, quod Sereniss. Archid. LEOPOLDO PRÆFECTO suo mœrens Sodalitas soluit, nunquàm exsolutione se debito, quo illam sibi Religiosâ Sereniss. Principis demissio obstrinxit. Quod unum poterit, conservabit gratam tanti beneficij memoriam, unâq; inscriptum Albo suo Serenissimum Nomen, ostentandum posteris, & monumentum austriacæ Pietatis, & incitamentum imitationis. Epistolam priusquam claudam, unum deprecor Majestatem Tuam, ignoscere velit, quod inculta est; Doloris exarata est Stylo, cujus cultus neglectus, lituræ, ornamenta sunt. Quoties mihi

hi hæc scribenti obortæ lacrymæ? Quoties dùm verba quæ-
rit oppressus luctu animus, hæc manus? Sed abstinco hisce-
nè repetitis querimonijs vulnus nondum obductum exaspe-
rem. Ab questibus vertor ad vota, ac pro publico orbis Chri-
stiani bono, illud precor Immortalem Dominum, ut quos
Serenis. Patruo præcipitata mors annos ademit, Tibi adjiciat,

Ita voveo

Majestatis Tuæ,

æterno obsequio devotus minimus cliens

ANTONIUS PEREZIUS J. V. D. & Legum.

Marianæ Sodalitatis Præfectus Jubilatus,

APPROBATIO

Eccl'es. 49. *Memoria iusta in omni ore quasi mel indulcabitur.* Ita de optimo
illo Principe Siracides, ita & ego de nostro nuper, cui dulcissima memoria
huius amplissimæ Laudis hæreditas obtigit, Serenissimo Principe LEOPOL-
DO GUILLIELMO. *Leonem* citra adulationem dixeris: adeò quippe Fidei,
atq; Imperij in Germaniâ, in Belgio commissarum Provinciarum, Hostes
circum undiq; circaque submovit, ut victi *magnanimum Leonem* faterentur,
pacificum, subditi. Is fuit cùm viveret LEOPOLDUS. Sed ubi terras de-
feruit, scaturire Sampsonici Leonis instar melle cœpit; & *memoria* eius in
omni ore quasi mel indulcari, sic prorsus ut de Forti egressa sit dulcedo. Dul-
cedo hæc fragrantium est Virtutum, quas superflites nobis, & cùm præsens
fuit, & cùm abiit, reliquit dulcissimâ cum memoria sui

Has igitur eius virtutes Oratione eleganti juxta eruditâque in justis Prin-
cipis funebribus palam expositas, a R. P. Guilielmo Becano Societatis JESV
Sacra Scripturæ Professore Louanij, (quo earum suavissimus cum fama o-
dor, cum ædificatione imitationeque mortalium, latius dīmanet) dignas
censemus, quæ in Lucem edantur, cum Voto, ut omnes in earum odore cur-
rant, & faciant fructus vitæ, eò secuturi, quò præiis, cuius memoria in dul-
cedine & benedictione est. Datum Lovany 24. octob. 1663.

Sub signatum inferius erat.

Antonius Davè. S, T, D. & Professor Regius primarius,
nec non Librorum Censor Apostolicus & Archie-
piscopi Mechliniensis,